ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(*Υπόθεση ΑΡ.322/03)*

16 Μαΐου, 2003

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

Αναφορικά με τα □ρθρα 12, 30 και 146 του Συντάγματος και του Ν. 33/64 του Ν. 207/89 ως ετροποποιήθη και του ΚΕΦ 302 αρ. 12, 19 και 43 των Τηλεφωνικών Κανονισμών και ΚΔΠ 251/02 και ΚΔΠ 59/03.

Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου

Αιτήτρια,

και

1. Κυπριακή Δημοκρατία μέσω Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού

2. Επιτροπή Προστασίας του Ανταγωνισμού,

Καθ΄ ων η αίτηση.

— — — —

Αίτηση για Προσωρινό Διάταγμα ημερ. 3.4.03

Κ. Χατζηϊωάννου, για τον αιτητή

Σ. Χριστοδουλίδου, για τους καθ΄ ων η αίτηση

Α. Δημητρίου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος.

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή τους οι αιτητές ζητούν την πιο κάτω θεραπεία:

> «Δήλωση Δικαστηρίου ότι η απόφαση και/ή διαταγή της Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού (ΕΠΑ) που περιέχεται σε έγγραφο που παρεδόθη από κλητήρα της ΕΠΑ στους αιτητές με αρ. Φακ. 11.17.01 1/2003 που επισυνάπτεται ως Παράρτημα Α είναι άκυρη, παράνομη και χωρίς οποιοδήποτε αποτέλεσμα.»

Την ίδια μέρα που καταχωρήθηκε η προσφυγή, δηλαδή στις 3.4.03, οι αιτητές καταχώρησαν και μονομερή Αίτηση για προσωρινά διατάγματα, η οποία κατόπιν οδηγιών του Δικαστηρίου επιδόθηκε στην άλλη πλευρά, που ενέστη στην Αίτηση.

Με την Αίτηση τους οι αιτητές ζητούν τις πιο κάτω θεραπείες:

«Α. Διάταγμα Δικαστηρίου αναστέλλον την ισχύ της απόφασης/διατάγματος των καθ΄ων η αίτηση ημερ. 17.3.03 που επισυνάπτεται στην παρούσα μέχρι εκδίκασης και τελικής αποπεράτωσης της υπό τον ως άνω τίτλο και αριθμό προσφυγή.

Β. Διάταγμα Δικαστηρίου εμποδίζον τους καθ΄ ων η αίτηση από του να ασχολούνται με ή αναστέλλουν ή εμποδίζουν την εγκυρότητα, ισχύ ή εκτέλεση έγκυρων εκτελεστών πράξεων που δεν έχουν προσβληθεί με προσφυγή όπως αυτή των αιτητών ημερ. 15.10.02 με την οποία απεφάσισαν τη χρέωση της ΔΙΜΣ 8 Mb/s της Callsat Telecoms Ltd με Global One Αθήνα στην τιμή του ΟΥΤΑ Business Link μέχρι εκδικάσεως και τελικής αποπεράτωσης της υπό τον ως άνω τίτλο και αριθμό προσφυγής.

Γ. Διάταγμα Δικαστηρίου εμποδίζον τους καθ΄ ων η αίτηση από του να αναστέλλουν την ισχύ ή να εμποδίζουν την εφαρμογή Κανονιστικών Διοικητικών Πράξεων όπως η ΚΔΠ 251/2002 και της ΚΔΠ 59/03 που δεν έχουν ακυρωθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Δ. Διάταγμα Δικαστηρίου εμποδίζον τους καθ΄ ων η αίτηση από του να εμποδίζουν την εφαρμογή του συνήθους συμβατικού δικαίου περί τερματισμού συμβάσεων εξασφαλισθεισών δια δόλου, απάτης ή ψευδών παραστάσεων ή λόγω παραβάσεως ουσιωδών όρων ή άλλως πως μέχρι εκδίκασης και τελικής αποπεράτωσης της υπό τον ως άνω τίτλο και αριθμό προσφυγής.

Ε. Διάταγμα Δικαστηρίου εμποδίζον τους καθ΄ ων η αίτηση από του να ασχολούνται με τον έλεγχο των Διοικητικών Πράξεων που εκδίδουν οι αιτητές μέχρι εκδίκασης και τελικής αποπεράτωσης της υπό τον ως άνω τίτλο και αριθμό προσφυγής.

ΣΤ. Διάταγμα Δικαστηρίου εμποδίζον τους καθ΄ ων η αίτηση με την παρούσα τους παράνομη συγκρότηση από του να ασχολούνται με οποιοδήποτε θέμα αφορά τους αιτητές μέχρι να συγκροτηθούν νόμιμα και/ή μέχρι ακροάσεως και τελικής αποπεράτωσης της υπό τον ως άνω αριθμό και τίτλο προσφυγής οποιοδήποτε γεγονός επέλθει αργότερα.»

Την Αίτηση τους βασίζουν στους Διαδικαστικούς Θεσμούς του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, θ.13, 17, 18, 19 και στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας και το Κεφ.6. Παρόλο ότι, όπως προκύπτει από τα πιο πάνω, οι αιτητές ζητούν αριθμό διαταγμάτων, εντούτοις κατά τη διάρκεια της προφορικής ακρόασης της Αίτησης προώθησαν μόνο το Αίτημα υπό παράγραφο Α για προσωρινή αναστολή της επίδικης απόφασης χωρίς όμως να εγκαταλείψουν ρητά τα άλλα αιτήματα. Εν πάση όμως περιπτώσει αναφέρω από τώρα ότι τα αιτήματα για τα άλλα διατάγματα, αν γίνονταν αποδεκτά, θα αποτελούσαν σοβαρή επέμβαση στη διοικητική δικαιοδοσία του αρμόδιου οργάνου και θα την καθιστούσαν ουσιαστικά δέσμια της απόφασης του Δικαστηρίου να τα εκδώσει. Το Ανώτατο Δικαστήριο θα καθιστούσε τον εαυτό του με αυτό τον τρόπο διοικητικό όργανο. Περαιτέρω, δεν προκύπτουν οι λόγοι για τους οποίους οι αιτητές ζητούν αυτά τα διατάγματα από την Αίτηση τους, το δε περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης δεν συμπληρώνει το κενό αυτό, αφού εκτός του ότι τα γεγονότα που περιέχονται σε αυτή αμφισβητούνται από την άλλη πλευρά, τα γεγονότα αυτά δεν στοιχειοθετούν ικανοποιητικούς λόγους για την έκδοση τέτοιων δραστικών διαταγμάτων, που εν πάση περιπτώσει, εκφεύγουν των θεμάτων της παρούσας προσφυγής. Ως εκ των ανωτέρω και κρίνοντας πως η έκδοση τέτοιων διαταγμάτων θα δημιουργούσε ανυπέρβλητα εμπόδια στο έργο της

διοίκησης, τα αιτήματα των αιτητών που καλύπτονται από τις παραγράφους Β, Γ, Δ, Ε και ΣΤ θα πρέπει να απορριφθούν.

Θα προχωρήσω τώρα να ασχοληθώ με το αίτημα υπό παράγραφο Α, με το οποίο ζητείται η αναστολή της ισχύος της διοικητικής απόφασης των καθ΄ ων η αίτηση, ημερομηνίας 17.3.03 μέχρι την εκδίκαση και τελική αποπεράτωση της προσφυγής.

Στις 13.3.03 η εταιρεία Callsat Telecom Ltd κατέθεσε ενώπιον της Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού (ΕΠΑ) καταγγελία εναντίον της ΑΤΗΚ για κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης σε βάρος της κατά παράβαση των προνοιών του άρθρου 6 του περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου 207/89, ζητώντας και την έκδοση προσωρινών μέτρων. Η ΕΠΑ, αφού έκρινε ότι ικανοποιούνταν όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου 23 του Νόμου για την έκδοση διατάγματος για προσωρινά μέτρα, ζητώντας και την κατάθεση εκ μέρους των αιτητών τραπεζικής εγγύησης για £80.000, εξέδωσε το ακόλουθο διάταγμα:

> «(α) Η Α.ΤΗ.Κ. παρέχει στους καταγγέλλοντας δικαίωμα χρήσης Διεθνών Ιδιωτικών Μισθωμένων Συνδέσεων (ΔΙΜΣ) χωρητικότητας μέχρι 34 Mbps. επιβάλλοντας τέτοιους περιορισμούς και τέτοιες χρεώσεις ως αυτές ίσχυαν μέχρι την 31.5.2002 για τις υπηρεσίες Cyta Internet Link.
>
> (β) Απαγορεύεται στην Α.ΤΗ.Κ. να προβαίνει σε διακοπή των Διεθνών Ιδιωτικών Μισθωμένων Συνδέσεων (ΔΙΜΣ) ή άλλων τηλεπικοινωνιακών συνδέσεων της Εταιρείας Callsat Telecom Ltd, νοουμένου ότι οι καταγγέλλοντες ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους με βάση την ανωτέρω διαταγή (α).
>
> (γ) η Α.ΤΗ.Κ. να τιμολογήσει και να χρεώσει τις παρασχεθείσες υπηρεσίες που δόθηκαν στους καταγγέλλοντες μέχρι 31.1.2003 με βάση το καθεστώς που ίσχυε μέχρι 31.5.2002.»

Για να εκδοθεί ένα προσωρινό διάταγμα οι αιτητές θα πρέπει να αποδείξουν είτε (α) έκδηλη παρανομία της προσβαλλόμενης πράξης, ή (β) σοβαρή πιθανότητα να υποστούν ανεπανόρθωτη ζημιά αν το διάταγμα δεν εκδοθεί.
Η έννοια του όρου «έκδηλη παρανομία» εξετάστηκε μεταξύ άλλων και στην απόφαση της Ολομέλειας στην ***Λοϊζίδης v. Υπουργού Εξωτερικών (1995) 3 Α.Α.Δ. 233***, όπου στη σελ. 240 λέχθηκαν τα ακόλουθα:

> «Προτού ασχοληθούμε με τους επί μέρους λόγους που συνθέτουν την πρώτη ενότητα, προτάσσουμε συντομογραφικά, την έννοια της έκδηλης παρανομίας. Εξετάστηκε από την Ολομέλεια στις υποθέσεις ***Economides v. Republic (1982) 3 CLR 837, Moyo and Another v. Republic (1988) 3 CLR 1203*** και ***Κροκίδου και λλων v. Δημοκρατίας*** υπ΄αρ. 741/89, ημερομηνίας 29 Μαΐου 1990, όπου επιδοκιμάστηκε ο ακόλουθος γενικός ορισμός που δόθηκε από τον νυν Πρόεδρο του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Γ. Πική, στην υπόθεση ***Frangos and Others v. The Republic (1982) 3 CLR 53*** (στη σελ. 57):
>
> «Although what amounts to flagrant illegality is nowhere exhaustively defined, it appears to me to involve a clear violation of the procedure envisaged by the law or unquestionable disregard of the fundamental precepts of administrative law. The notion does not encompass any defective exercise of discretionary powers vested in an organ of public administration."

Είχε πιο πριν στην ίδια απόφαση δηλωθεί ότι έκδηλη παρανομία είναι παρανομία «palpably identifiable without having to probe into disputed facts.» Έπειτα, η προσέγγιση από τον νυν Πρόεδρο στην υπόθεση ***Πολύβιος Νικολάου v. ΕΔΥ υπ΄αρ. 692/92, ημερομηνίας 22 Οκτωβρίου 1992,*** προσφέρει καθοδήγηση ως προς τα όρια της έννοιας. Τη συνοψίζουμε με τα εξής. Έκδηλη παρανομία είναι εκείνη που, αν δεν αναδύεται αυτόματα, ανακύπτει κατόπιν αναλογισμού ως προς τις επιπτώσεις στοιχείων ενυπαρχόντων στο διαθέσιμο υλικό εφόσον βέβαια ό,τι απορρέει παραμένει αντικειμενικά αναντίλεκτο και μη υποκείμενο σε στάθμιση για έκφραση κρίσης.»

Η παρανομία πρέπει να είναι έκδηλη, δηλαδή να είναι αυταπόδεικτη και οφθαλμοφανής, χωρίς να χρειάζεται διερεύνηση αντιφατικών γεγονότων. Έτσι, η ύπαρξη συγκρουόμενων γεγονότων εξουδετερώνει το αυταπόδεικτο της παρανομίας. (***Frangos and Others v. The Republic (1982) 3 CLR 53, Moyo and Another n. Republic (1988) 3 CLR 976, Κροκίδου κ.α. v. Δημοκρατίας Υπόθεση Αρ. 141/89, ημερ. 29.5.90,*** και ***Dougalyuk v. Κυπριακή Δημοκρατία, Υπ. Αρ. 182/99, 25.10.99).***

Όσον αφορά την πρόκληση ανεπανόρθωτης ζημιάς είχα την ευκαιρία να αναλύσω το θέμα στην ***Petrolina (Holdings) Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπ. Αρ. 924/01, ημερ. 20.2.02,*** στην οποία ανέφερα τα ακόλουθα, τα οποία επαναλαμβάνω και υιοθετώ:

> «Στην υπόθεση ***Moyo & Another v. Republic*** (1988) 3 C.L.R. 1203 αναφέρθηκαν τα ακόλουθα στη σελ. 1208:
>
> *"(B) a provisional order may be made in the face of –*
>
> *Evidence of irreparable damage, that is damage that cannot be remedied by any of the remedies available upon annulment of the impugned administrative act. Even in the face of such damage, the Court may, nonetheless, refuse an order if it is likely to place insuperable obstacles in the way of the Administration."*

Επίσης, στη ***Frangos & Others v. Republic*** (1982) 3 C.L.R. p. 53, στη σελ. 61 διαβάζουμε τα ακόλουθα:

> *"Irreparable damage encompasses damage of a kind that is irretrievable by subsequent legal or administrative action, such as the destruction of the res and irreversible physical deterioration."*
>
> Περαιτέρω, σε σχέση με το ποιά ζημιά είναι δυνατόν να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη, παραπέμπω στο πιο κάτω απόσπασμα από τη ***Μαρκουλίδου κ.α. v. Δημοκρατία κ.α.*** (1989) 3 Α.Α.Δ. 3413, από τη σελ. 3423:
>
> *«Χρηματική ζημία δεν είναι ανεπανόρθωτη ή δυσεπανόρθωτη ζημία. Η ζημία που δυνατό να θέσει σε κίνδυνο εμπορική επιχείρηση, ή την ικανότητα συντήρησης του αιτητή, ή αιφνίδια αποστέρηση των μέσων βιοπορισμού του ιδίου και της οικογένειας του μπορεί να χαρακτηρισθεί, σε μερικές περιπτώσεις, ως ανεπανόρθωτη.»*
>
> Στην ίδια υπόθεση έγινε αναφορά και στο βάρος απόδειξης με το πιο κάτω σχόλιο:

«Το βάρος τόσο της επίκλησης όσο και της απόδειξης ανεπανόρθωτης ζημίας είναι ευθύνη των αιτητών. Παρόλο ότι το δικονομικό σύστημα που ακολουθείται στην Αναθεωρητική Δικαιοδοσία είναι το ανακριτικό, το βάρος της απόδειξης των λόγων της αναστολής το έχει ο διάδικος που επιθυμεί την προσωρινή προστασία. Σε περίπτωση αμφιβολίας σχετικά με την ύπαρξη λόγων αναστολής η αίτηση απορρίπτεται ως αβάσιμη.»

Στη **Frangos & Others** (ανωτέρω) λέχθηκε πως «. . . irreparable damage must be specifically and succinctly pleaded in the application." Επί του ιδίου θέματος στην **Sofocleous v. The Republic** (1971) 3 C.L.R. 345 λέχθηκαν τα πιο κάτω στο ίδιο θέμα:

«. . . it is a well established principle of administrative law that the damage alleged to result from the imminent execution of the administrative act complained of must be specified in the application in a concrete way. Vague allegations about it are not capable of its proper appreciation and for this reason alone the application for a provisional order can be dismissed. This principle has been accepted in a number of decisions of the Committee of Stays of the Greek Council of State and I need only mention one, namely, E.A. 13.»

(Δέστε και ***Κοινοτικό Συμβούλιο Παλαιχωρίου Ορεινής v. Δημοκρατία***, Πρ. Αρ. 692/01, ημερ. 7.9.01).

Σχετικές επί **του** θέματος που εξετάζω είναι και οι ακόλουθες αποφάσεις, στις οποίες παραπέμπω: ***Rodat v. The Republic of Cyprus*** (1988) 3 C.L.R. 937, ***Κροκίδου κ.α. v. Κυπριακή Δημοκρατία***, Αρ. Υπ. 741/89, ημερ. 29.5.90, ***Βασιλείου κ.α. v. Κυπριακή Δημοκρατία***, Υπ. 593/98, ημερ. 31.7.98, ***Λοϊζίδης v. Υπουργός Εξωτερικών***, (1995) 3 Α.Α.Δ. 233, ***Σιοπαχάς v. Θ.Ο.Κ.*** 68/98, ημερ. 5.2.98.»

Πρέπει να παρατηρήσω πως στο σώμα της Αίτησης των αιτητών πουθενά δεν αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους ζητείται το διάταγμα. Ούτε τίθεται ισχυρισμός για έκδηλη παρανομία αλλά ούτε και για ανεπανόρθωτη ζημιά. Σε ερώτηση του Δικαστηρίου αναφορικά με το γεγονός αυτό, ο ευπαίδευτος συνήγορος των αιτητών ισχυρίστηκε ότι και τα δύο προκύπτουν από την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση, με βάση και την οποία επιχειρηματολόγησε ενώπιόν μου. Μεταξύ άλλων, ισχυρίστηκε, βασιζόμενος και στις υποθέσεις ***Παύλου v. Γενικού Εφόρου Εκλογών κ.α. (1987) 1 C.L.R. 252*** και ***PIK v. Καραγιώργη και λλων (1991) 3 Α.Α.Δ. 159***, ότι η σύνθεση της ΕΠΑ έπασχε, γιατί σε αυτή, που είναι διοικητικό όργανο, ήταν μέλος ο Κωστής Ευσταθίου τότε Δημοτικός Σύμβουλος και τώρα Δήμαρχος Λατσιών. Ήταν η εισήγηση του πως η συμμετοχή πολιτικών προσώπων σε διοικητικά όργανα είναι παράνομη. Παρόμοιο θέμα εγέρθηκε και στην υπόθεση Ολομέλειας στην ***Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου v. Κυπριακής Δημοκρατίας Α.Ε. 3517, ημερ. 4.4.2003***, όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα στις σελ. 2-3 της απόφασης:

Το δεύτερο ζήτημα αφορά στην εισήγηση των εφεσειόντων να ασχοληθούμε με τη συγκρότηση της Επιτροπής ως αντισυνταγματικής, κατά την άποψή τους, αφού διορίστηκε ως μέλος της πρόσωπο που κατείχε πολιτικό αξίωμα, αρχικά ως μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Λατσιών και, στη συνέχεια, ως Δήμαρχός του. Επί του προκειμένου, όμως, είναι ορθή η θέση της Δημοκρατίας πως δεν είναι επιτρεπτό να ενταχθεί τέτοιο θέμα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας. Εν πρώτοις, δεν είχε περιληφθεί στους λόγους για τους οποίους επιδιώχθηκε η έκδοση

του προσωρινού διατάγματος και, βεβαίως, δεν απασχόλησε το συνάδελφό μας πρωτοδίκως. Ούτως ή άλλως, δεν περιλαμβάνεται στους λόγους έφεσης και η επίκληση από τους εφεσείοντες της νομολογίας (βλ. ***Σύνδεσμος Ασφαλιστικών Εταιρειών Κύπρου v. Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού ΑΕ 2728 ημερομηνίας 5.6.02)*** πως τέτοια θέματα, ως δημόσιας τάξης, εξετάζονται και αυτεπαγγέλτως, παραγνωρίζει τη φύση της παρούσας διαδικασίας. Δεν αναθεωρούμε αυτή τη στιγμή την προσβαλλόμενη διοικητική απόφαση. Υπό κρίση τίθεται το κατά πόσο πράγματι εδικαιολογείτο η έκδοση προσωρινού διατάγματος, εννοείται στη βάση των προτάσεων των εφεσειόντων αναφορικά με το πώς η περίπτωση εμπίπτει στις εξαιρετικές που ενεργοποιούν αυτή τη δικαιοδοσία. Οπότε, σε κάθε περίπτωση, το ερώτημα θα ήταν αν εκδήλως προβάλλει ως αντισυνταγματική η συγκρότηση της Επιτροπής, που δεν ήταν καν αυτή η εισήγηση των εφεσειόντων. Ότι ουσιαστικά εισηγούνται οι εφεσείοντες είναι η κατά τρόπο οριστικό επίλυση του ζητήματος της συγκρότησης της Επιτροπής, ως θέματος ουσίας. Αυτό, όμως, ανήκει στη δικαιοδοσία αναθεώρησης της προσβαλλόμενης απόφασης και καταλήγουμε πως, κάτω από οποιοδήποτε πρίσμα, δεν θα ήταν επιτρεπτό να εξετάσουμε το θέμα ως δυνάμενο να οδηγήσει σε ανατροπή της πρωτόδικης απόφασης και έκδοση προσωρινού διατάγματος.»

Παρόλο ότι εδώ εγείρεται το θέμα στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την Αίτηση, θεωρώ πως οι πιο πάνω θέσεις έχουν εφαρμογή. Εδώ τίθεται υπό κρίση αν δικαιολογείται η έκδοση προσωρινού διατάγματος αναστολής στη βάση των προτάσεων των εφεσειόντων και δεν προκύπτει έκδηλη παρανομία αναφορικά με τη συνταγματική ή μη συγκρότηση της Επιτροπής. Θα ήταν δε ανεπίτρεπτο στο στάδιο αυτό να επιλυθεί οριστικά το ζήτημα της συγκρότησης της Επιτροπής, αφού τούτο αποτελεί θέμα ουσίας.

Οι ισχυρισμοί των αιτητών ότι υπάρχει έκδηλη παρανομία και για το λόγο ότι (α) το διάταγμα εκδόθηκε μονομερώς χωρίς να ακουστούν οι αιτητές και (β) με αυτό διατάχθηκε, κατά τον ισχυρισμό τους παρανομία, αφού διατάχθηκε χρέωση σε τιμή πριν την 31 Μαΐου ενώ η ΚΔΠ 59/03 προνοούσε για ψηλότερη τιμή και (γ) επειδή δόθηκε αυξημένη χωρητικότητα στο ενδιαφερόμενο μέρος, δηλαδή 34 mgbs αντί 20, δεν ευσταθούν, αφού για να αποφασιστούν τα ζητήματα που εγείρονται θα πρέπει να εξεταστεί η ουσία τους σε βάθος, καθώς και οι συγκρουόμενοι ισχυρισμοί στις αντίστοιχες ένορκες δηλώσεις. Επιπρόσθετα, αναφορικά με την έκδοση προσωρινών μέτρων μονομερώς, παρατηρώ πως το διάταγμα είχε ορισθεί για να δοθεί η ευκαιρία στους αιτητές να αμφισβητήσουν την εγκυρότητά του και εμφανίστηκαν και πρόβαλαν τις θέσεις τους επί του προκειμένου, εκκρεμούσε δε κατά την ημέρα της ακρόασης της παρούσας Αίτησης η έκδοση της απόφασης της ΕΠΑ. Γενικά πρέπει να παρατηρήσω ότι τα πιο πάνω προκύπτουν μόνο από ισχυρισμούς στην ένορκη δήλωση αλλά πουθενά δεν υπάρχουν ρητώς ισχυρισμοί για έκδηλη παρανομία.

Για όλους του πιο πάνω λόγους κρίνω πως δεν με έχουν ικανοποιήσει οι αιτητές ότι έχει αποδειχθεί έκδηλη παρανομία με την έννοια που προκύπτει από τη νομολογία επί του θέματος.

Αναφορικά με το θέμα της ανεπανόρθωτης ζημιάς, παρατηρώ και πάλι πως δεν υπάρχει τέτοιος ρητός ισχυρισμός στην Αίτηση, όπως απαιτείται σύμφωνα με τη ***Frangos*** (ανωτέρω). Ούτε όμως και υπάρχει τέτοιος ισχυρισμός στην ένορκη δήλωση, αλλά ούτε συνάγεται τέτοιο συμπέρασμα από το περιεχόμενό της, που πολύ απέχει από **του** να ικανοποιεί τις προϋποθέσεις της παρατεθείσας νομολογίας.

Κρίνω ως εκ τούτου, ότι ούτε ο λόγος αυτός για έκδοση διατάγματος αναστολής της επίδικης απόφασης έχει στοιχειοθετηθεί.

Εν όψει των ανωτέρω η Αίτηση απορρίπτεται με έξοδα εναντίον των αιτητών.

Π. Αρτέμης, Δ.

/Χ.Π.